

Штампање часописа помогло је Министарство културе
Републике Србије

Упутство за ауторе радова налази се на адреси
www.cacak-dis.rs/izdanja/casopisi/glas-biblioteke

РАЈСКИ ТРАКТАТ или БИТИ ДОСТОЈАН^[1]

Драге колегинице и колеге,
Поштовани пријатељи овог дома,

Џењени жири овогодишњег уваженог признања с именом Марије Илић Агапове рекао је: аксиос. И ја сам се, одмах по сазнавању те вести, запитао: јесам ли доиста достојан? Јесам ли достојан да примим одличје које заслужују и многи други, и многи од вас?

Одговор на то питање не знам и не верујем да ћу га икада сазнати.

Оно што засигурно знам јесте да сам у нашу струку ушао као већ формиран књигољубац, српскије речено библиофил, потом сам постао библиотекар, а убрзо затим и библиограф. Бавим се књигама, пишем о њима, те сам у неку руку и библиолог. Ако се узме и да сам студирао светску књижевност, а књига је и ту опет у корену, као што је у корену свега, све то скупа имплицира да сам – библиоман, чега се ја не одричем. Да је библиоманија веома тешка, заправо неизлечива болест, види се и по томе што књиге не само да библиографски описујем, но их и читам, па и стварам.

Књиге, дакле, обрађујем, те је њима непрестано крцат мој радни сто, радни простор испуњен је њима, стамбени такође. У мојој канцеларији на белим чистим зидовима само су два записа, онај чувени Борхесов: *Увек сам замишљао да рај мора бити нека врста библиотеке*, и један мање познат, Хорацијев: *Ако имаши библиотеку која леда на мали врш, ништа ти не недостигаје*. Како радим у Народној библиотеци Србије и мој радни простор гледа на Карађорђево парк, то би требало да значи да сам већ у рају и да ми ништа више не треба.

По цену да ме прогласите и књижним фанатиком или чак лунатиком, открићу вам и једну малу интимну тајну: када се нађем сам у огромном депоу библиотеке, окружен стотинама хиљада књига, као међу добрим старим пријатељима, чујем ту специфичну врсту тишине коју је могуће доживети само међу књигама, осетим мир и спокој, усудио бих се чак да кажем, неку врсту среће.

Књиге су, једном речју, мој усуд. И ја ту не бих ништа мењао.

[1] Реч на додели Награде „Марија Илић Агапова“ за најбољег библиотекара града Београда, Библиотека града Београда, 11. јануар 2012.

*

Марија Илић Агапова на некој од страница своје *Илустроване историје Београда* пише: „Без библиотека није могуће замислити културни напредак, јер су оне главно помоћно средство код сваког научног рада.“ Иако ова мисао на први поглед личи на опште место, није тако, морам се сагласити с њом да је наша струка помоћна, али не треба сметнути с ума, како и она каже – *главна* помоћна. Уместо што од ње на силу правимо водећу науку, која то није нити ће икада постати, ваљало би више поради на њеном признавању и достојанству, што се постиже пре свега „орањем“ библиографских јединица, али и љубазношћу према корисницима, ентузијазмом у раду и љубављу према обома.

Захваљујем жирију што ми је омогућио да данас примим ово угледно признање у овом храму књиге чији значај из дана у дан све више расте као што расте и сам град, у овом граду у који сам дошао пре безмало три деценије и који је постао мој, и то је све више, јер почињем да волим чак и његове нове делове за које сам некоћ сматрао да се не могу волети.

Чланови жирија су, дакле, рекли да сам достојан овог признања, а ја ћу се потрудити да то и постанем, стрепећи све време од Проповедника који ту негде, из прикрајка, вреба и шапуће: таштина над таштинама, таштина над таштинама...

Хвала!

Др Дејан Вукићевић

МАША МИЛОРАДОВИЋ, 1969-

Народна библиотека Србије
Београд

УДК: 025.3/4:77

027.54:026.06(497.11)

ФОТОГРАФИЈА У БИБЛИОТЕЦИ

- о каталожкој обради фотодокумената
са примерима из Збирке фотодокумената
Народне библиотеке Србије -

Сажетак: Чланак се бави каталожком обрадом фотографија у библиотекама, специфичним проблемима везаним за ову врсту грађе, примени међународног стандарда за опис некњижне грађе, посебно оним његовим сегментима који се примењују на обраду фотографија. Укратко је приказана Збирка фотодокумената Народне библиотеке Србије, а проблеми каталогизације дати су на основу примера из праксе. Истиче се потреба повезивања библиотека које сабирају фотодокумента са другим сродним институцијама – архивима и музејима, на заједничком послу заштите ових културних добара.

Кључне речи: фотографија, каталогизација, некњижна грађа, ISBD (NBM)

О фотографији

Фотографија се јавља у првој половини 19. века, као резултат технолошког напретка и жеље и потребе да се што прецизније сачува визуелна информација. Од тих, рекло би се, ексклузивних почетака, фотографија је до данас прешла дуг развојни пут када постоји у најразличитијим областима – као аматерска, професионална, уметничка, документарна, новинска или научна. Скупљају је, обрађују и представљају јавности музеји, архиви и библиотеке. Свака од ових институција има свој приступ обради и презентацији фотографија, али им је заједничко да је „фотографија егзистирала као помоћно, успут прикупљено, сепаратно, површно обрађено средство којим се више илуструје допунска информација о важнијим експонатима. Однос према великим збиркама које немају верификовану вредност